1994./8. - **Szűcs Gabriella**: „A tanodában a vizsgaelőadáson derült ki, hogy jól ki tudom ereszteni a hangomat."
Ez a 22 éves hölgy már ötéves korában tudta, hogy egyszer majd színészi pályára kerül. „Már akkor exhibicionista voltam" -meséli. A családjában senkinek nem voltak ilyen hajlamai, bár édesanyja muzikális famíliából származik. Emlékszik, hogy a családi összejövetelekkor többszólamú énekszótól zengett a vidéki házuk. Másodikos gimnazistaként gondolt egy nagyot, és bekopogtatott Gór Nagy Mária színitanodájának ajtaján. Két évig járt oda. Ezek az évek meghatározták az életét: „Olyan emberek közelében lehettem és tőlük tanulhattam, mint Mensáros László, Benedek Miklós, Schubert Éva, Pogány Judit és Koltai Róbert. Elkapott a gépszíj. Volt olyan év, hogy szinte minden este színházban voltam, és láttam az évad valamennyi darabját Pesten, sőt vidéken is. Azóta más világban élek, s ebből nem lehet kimászni." De sejthető, hogy nem is nagyon akar. A GNM tanodában nemcsak helyzetgyakorlatokat tanult, hanem megcsinálták a Koldusoperát, amivel olaszországi fesztiválon szerepeltek. Aztán egyszer csak jöttek a Vígszínházból szereplőket válogatni az „igazi" Koldusoperához. Azóta van a Vígben. Főleg zenés-táncos darabokban szerepel. „A musicalekben érzem magam a legjobban." Közben persze egyre másra fölvételizett a színművészetire: „Ha valakit kirúgnak a felvételin, az egy borzasztó élmény. Ennek ellenére én négyszer nekimentem. Csak annyit mondtak utána, hogy oké, jó volt, de az idén nem én kellettem. Az én típusomból nincs kereslet. Ez is piac. Egyébként ezen a pályán sok ígéretet kap az ember, s aztán várhatja a telefonhívásokat - hiába."
Talán a kudarcok hatására, mérgében elkezdett énekelni Sík Olga néninél. Most éppen szárítgatja a tintát frissen megszerzett előadó-művészi engedélyén. Mellesleg két-három zenekarral is dolgozik, énekel Szilveszterkor és esküvőkön. Bluesokat és örökzöldeket. Továbbá szerepel egy Dominó-színpadi revüműsorban, s nyáron a várbéli Labirintusban. De a legjobban jazzt szeretne énekelni, olyasmiket, mint Aretha Franklin meg amiket Ray Charles írt. De azt, hogy mi lesz, ha nagy lesz, színésznő vagy énekesnő, még nem tudja: „Megőrülnék, ha döntenem kellene."

László Boldizsár: „Ha valakinek szigorú és önálló művészi elképzelései vannak, és ezekből egy jottányit sem enged, annak meg kell értük szenvednie."
A fenti megállapítás nem Boldizsár ars poeticája, csupán a véleménye. Ő ennél sokkal praktikusabb alkat. Hatévesen toporzékolni kezd és kiharcolja, hogy taníttassák zenére. Hangszerként a trombitát választja. Egy év múlva iskolazenekari fúvós. Gimnazistaként színjátszókörbe jár, és énekel saját jazz-rock bandájában. Érettségi után képesítés nélkül neveli a nebulókat, majd kórista lesz a kecskeméti színházban. „Másfél évadot szerepeltem operettben és prózai darabokban. Előadáson is trombitáltam színpadon. Ez mindig nagy trouvaille volt." Közben ő is folyamatosan felvételizett a színművészetire, prózai és musical szakra. Rosta rostát követett, kihullott. Katonának annál inkább kellett. Nagyatádon a dandárnak ő fújta a takarodót és a riadót. A trombita később is kihúzta a csávából, pontosabban a mundérból. Jelentkezett a GNM Színitanodába, ahova fölvették, a sereg pedig leszerelve elbocsátotta. Szerepelt a tanodás Színezüst csehóban és Molnár Ferenc Liliomjában. Két év után ismét a trombita lett a főszereplő az életében. Fújt egy jazz-zenekarban, és elvégezte Tomsits mester előkészítőjét. Azonban kellő önismerettel rájött, hogy csak napi hatórás gyakorlással lenne kitűnő trombitás. Ennyi szorgalomfedezete nem volt. Beiratkozott tehát Sík

Olga nénihez, aki csodát művelt hősünk tenor hangjával. „Szinte óráról-órára érezhető-hallható volt a fejlődésem. Az ének győzött, és föl is vettek az Operettszínház kórusába. A Leányvásárban és a Szép Helénában pedig egy-egy prózai epizódszerepet kaptam." Emberünk sokoldalúságát bizonyítja, hogy egy Doors-emlékzenekar menedzselésére is futja energiájából. Aki szorgalmas tévénéző, az pedig emlékezhet Boldizsár hófehér jakójára és kellemes hangjára az idei Táncdalfesztiválról, amint énekli a Vége már című dalt. Az viszont annál érdekesebb, hogy oldaltársával, Szűcs Gabival, valamint két másik Sík-tanítvánnyal (Zsédenyi Adriennel és Kovács Péterrel) megalapították a Cotton Quartettet. A Manhattan Transfer zenei világát célozták meg. Nem tartják szégyennek Tim Hauseréktől tanulni, s a klasszikus nótákon kívül néhány kevésbé ismert számot is meg akarnak szólaltatni több szólamban. ***Zétényi Zoltán*** Fotó: 2Z Fotó&Média